

Izložba amatera je na neverovatno niskom umetničkom nivou. Kad ne bi poimence znali da u Beogradu postoje amateri čiji je interes za umetnost mnogo življi a sama obdarenost zamašnija, mogli bismo zaključiti, po ovome što je ovde izloženo, da je ceo umetnički život za poslednjih deset godina bio uzaludan. Nekoliko Jefimija koje bez talenta vezu na juti zalaske sunca i čamce na vodi i nekoliko Simonida, bez očiju za sve što je lepota boje i svetlosti, dok se muče da preslikaju kakvu dopisnu kartu. Izuzetak čine vajarski radovi Andelije Krstić, koji su toliko neposredni i toliko puni karaktera da bi činili čast i profesionalnom vajararu, zatim isto tako žive i obdarene slike Dese Dega (jedna pariska ulica osobito); akvareli Milosavljevića, Acovićeve i Milićeve i bakrorezi Sv. Predića. Među ručnim radovima, slike od lepljene svile g-de Lidije Vuličević ostavljaju daleko iza sebe sve ostalo po lepoti i mekoti tona koji ona postiže svojom veštinom. Njen izbor boja je izvanredno prostran i često se tehnički dodiruje sa poentilizmom u slikarstvu. Fotografski snimci naučne ekspedicije u Južnu Srbiju predstavljaju dokumentarnu vrednost i izlaze očito iz okvira ovakve izložbe.

Ruski slikar Vsevolod Volčanecki raspolaže velikom akademskom rutinom i kao ilustrator tipova i kostima svakako je od klase. Čitav niz žena u našoj narodnoj nošnji, koje je naslikao do najstinijeg veza na njima i sa svim šarolikim bogatstvom, može poslužiti izvrsno za etnografsku dokumentaciju. Šteta je da nije obraćao pažnju na karakterne izraze samih likova. Tipovi ovih žena izgledaju mnogo više ruski i tatarski, no starosrbijanski ili posavski.

POLITIKA, Beograd, 6. april 1934.